

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Hotărâre tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.*

SECȚIA A DOUA

CAUZA BALAN v. REPUBLICA MOLDOVA (nr. 2)

(Cererea nr. 49016/10)

HOTĂRÂRE

Art. 6 § 1 (civil) • Proces echitabil • Reducerea substanțială a despăgubirii acordate printr-o hotărâre judecătorească definitivă prin intermediul unei încheieri explicative ulterioare a Curții Supreme de Justiție cu privire la modalitatea de executare a hotărârii respective • Cererea de explicare a pârâtului considerată un apel camuflat • Încheiere explicativă care depășește interpretarea obișnuită sau corectarea erorilor materiale ori judiciare și efectul incompatibil cu principiul securității raporturilor juridice
Art. 1 P. 1 • Interferențe ilegale în exercitarea pașnică a dreptului de proprietate al reclamantului • Încheierea explicativă a modificat în mod arbitrar situația finală și a condus la pierderea unei părți din compensații

STRASBOURG

29 noiembrie 2022

DEFINITIVĂ

28/02/2023

*Această hotărâre a devenit definitivă în conformitate cu Articolul 44 § 2 din Convenție.
Ea poate suferi modificări de formă.*

© Această traducere îi aparține Direcției agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova. Originalul se găsește în baza de date HUDOC. Orice preluare a textului se va face cu următoarea mențiune: „Traducerea acestei hotărâri a fost efectuată de către Direcția agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova”.

În cauza Balan v. Republica Moldova (nr. 2),

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a doua), întrunită în cadrul unei Camere compuse din:

Arnfinn Bårdsen, *Președinte*,

Egidijus Kūris,

Pauliine Koskelo,

Saadet Yüksel,

Lorraine Schembri Orland,

Diana Sârcu,

Davor Derenčinović, *judcători*,

și Hasan Bakırcı, *Grefier al Secției*,

Având în vedere:

cererea (nr. 49016/10) *versus* Republica Moldova, depusă la Curte la 28 iunie 2010 în baza Articolului 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”) de către un cetățean moldovean, dl Pavel Balan („reclamantul”);

decizia de a comunica această cerere Guvernului Republicii Moldova („Guvernul”);

observațiile părților;

Deliberând în privat la 8 noiembrie 2022,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la aceeași dată:

INTRODUCERE

1. Prezenta cauză se referă la pretinsa modificare a despăgubirii acordate printr-o hotărâre judecătorească definitivă, prin intermediul unei explicări ulterioare cu privire la modalitatea de executare a hotărârii respective. Ea ridică probleme în baza Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

CIRCUMSTANȚELE

2. Reclamantul s-a născut în anul 1938 și locuiește în Chișinău. El a fost reprezentat de către dl V. Zamă, avocat în Chișinău.

3. Guvernul a fost reprezentat de către Agentul său la acel moment, dna R. Revencu.

4. Circumstanțele cauzei, în modul prezentat de către părți, pot fi rezumate după cum urmează.

I. HOTĂRÂREA PRINCIPALĂ A CURȚII

5. În anul 1985 reclamantul a publicat fotografia „Cetatea Soroca” în albumul Poliptic Moldav. Între 1996 și 2000, această fotografie a fost utilizată drept fundal pentru buletinele de identitate eliberate de către Ministerul

Afacerilor Interne al Republicii Moldova, fără consimțământul reclamantului. Reclamantul a solicitat despăgubiri pentru utilizarea neautorizată a fotografiei realizate de către el.

6. La 6 noiembrie 2001, Tribunalul Chișinău i-a acordat reclamantului 180.000 de lei moldovenești (MDL, echivalentul a aproximativ 15.650 de euro (EUR) la acea vreme) drept despăgubiri pentru prejudiciul material și 3.600 MDL pentru prejudiciul moral (aproximativ 313 EUR la acea vreme). La 26 martie 2002, Curtea de Apel Chișinău a anulat această hotărâre și a respins pretențiile reclamantului. La 16 octombrie 2002, Curtea Supremă de Justiție a menținut decizia instanței de apel.

7. Reclamantul a depus o cerere la Curte cu privire la această chestiune. La 29 ianuarie 2008, ea a adoptat o hotărâre (a se vedea *Balan v. Moldova*, nr. 19247/03, 29 ianuarie 2008, „hotărârea principală”), constatând o încălcare a Articolului 6 § 1 și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și acordând reclamantului 5.000 de euro (EUR) cu titlu de despăgubiri pentru prejudiciul material și moral care i-a fost cauzat și 2.000 EUR pentru costuri și cheltuieli (paragrafele 51 și 54 din hotărârea principală). Potrivit informațiilor furnizate de către Guvern, această despăgubire a fost plătită reclamantului la 2 iulie 2008.

II. REDESCHIDEREA PROCEDURII NAȚIONALE

8. La 15 iulie 2008, reclamantul a solicitat Curții Supreme de Justiție să redeschidă procesul în cauza sa în contextul adoptării hotărârii principale. La 12 noiembrie 2008, ea a admis această cerere și a anulat decizia Curții de Apel Chișinău din 26 martie 2002. Ea a reținut cauza pentru o proprie examinare a recursurilor depuse de către părți.

9. Printr-o decizie finală adoptată la aceeași dată, Curtea Supremă de Justiție a respins recursurile părților ca nefondate și a confirmat în totalitate hotărârea Tribunalului Chișinău din 6 noiembrie 2001; (despăgubirea totală de 183.600 MDL echivala cu aproximativ 13.900 EUR la acea dată). Pârâtul în această cauză, care a fost reprezentat la ședință, nu a cerut instanței să deducă nicio sumă dintr-o eventuală despăgubire acordată.

10. La 11 martie 2009, Ministerul Dezvoltării Informaționale („Ministerul”, care fusese pârât în procedura inițială) a solicitat Curții Supreme de Justiție revizuirea procesului. El a susținut că, în cazul în care Curtea ar fi constatat o încălcare a drepturilor reclamantului fără a acorda o despăgubire pentru prejudiciul cauzat lui, instanțele naționale ar fi avut o bază legală pentru a-i acorda despăgubiri, în conformitate cu Articolul 41 din Convenție. Cu toate acestea, deoarece Curtea acordase deja o despăgubire pecuniară în hotărârea principală, nicio despăgubire nu ar fi putut fi acordată în mod legal de către instanțele naționale după redeschiderea procedurii la 12 noiembrie 2008. În replică, reclamantul a susținut că instanța supremă adoptase decizia sa în timp ce cunoștea despre hotărârea principală.

11. La 27 mai 2009, Curtea Supremă de Justiție a respins cererea de revizuire ca nefondată, constatând că circumstanțele invocate nu determinau ilegalitatea hotărârilor.

12. La 1 decembrie 2009, Ministerul a depus o cerere la Curtea Supremă de Justiție în baza art. 251 din Codul de procedură civilă, solicitând explicații cu privire la modalitatea de executare a încheierii sale din 12 noiembrie 2008. Ministerul a observat că încheierea nu preciza în mod clar dacă despăgubirea ar fi trebuit ajustată pentru a lua în considerare cei 5.000 EUR deja plătiți în cadrul executării hotărârii principale sau dacă instanța supremă intenționase să acorde întreaga sumă de bani adăugător la suma menționată în hotărârea principală.

13. La 11 martie 2010, Curtea Supremă de Justiție a acceptat cererea și a explicat încheierea sa din 12 noiembrie 2008, confirmând că nu indicase modalitatea de executare, având în vedere existența hotărârii principale. Prin urmare, ea a explicat că decizia din 6 noiembrie 2001, astfel cum a fost confirmată prin încheierea din 12 noiembrie 2008, trebuia executată prin deducerea sumei de 5.000 EUR acordate reclamantului în hotărârea principală.

Potrivit Guvernului, încheierea din 12 noiembrie 2008, în modul în care a fost interpretată prin încheierea din 11 martie 2010, a fost executată la 26 decembrie 2010. Astfel, reclamantului i s-au plătit 105.242 de lei (aproximativ 8.900 de euro).

III. REZOLUȚIA COMITETULUI DE MINIȘTRI AL CONSILIULUI EUROPEI

14. La 14 noiembrie 2018, *id est* după redeschiderea procedurii vizate de hotărârea principală, Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei, în cadrul celei de a 1329-a reuniuni, a încetat examinarea executării hotărârii Curții din 29 ianuarie 2008 (a se vedea paragraful 7 de mai sus) prin adoptarea Rezoluției ResDH(2018)414, ale cărei părți relevante au următorul conținut:

„Comitetul de Miniștri, ...

După ce a examinat raportul de acțiuni prezentat de către Guvern, care indică măsurile adoptate pentru a pune în aplicare hotărârea, inclusiv informațiile furnizate cu privire la plata satisfacției echitabile acordate de către Curte ...

DECLARĂ că el și-a exercitat funcțiile prevăzute la Articolul 46, paragraful 2 din Convenție în această cauză și DECIDE să încheie examinarea sa.”

CADRUL LEGAL RELEVANT

15. Partea relevantă a art. 251 din Codul de procedură civilă are următorul cuprins:

„Articolul 251. Explicarea hotărârii

(1) Dacă sunt necesare explicații referitor la sensul, extinderea sau aplicarea dispozitivului hotărârii sau dacă hotărârea cuprinde dispoziții contradictorii, instanța emitentă, la cererea participanților la proces sau a executorului judecătoresc, dă explicații asupra dispozitivului ori omite dispozițiile contradictorii fără a modifica cuprinsul hotărârii.

...”

ÎN DREPT

I. CHESTIUNE PRELIMINARĂ

16. Curtea trebuie să verifice, din oficiu, dacă este competentă *ratione materiae* să examineze prezenta cerere, în special în privința aplicării Articolului 46 din Convenție.

17. În acest sens, ea face referire la jurisprudența sa privind executarea hotărârilor sale și competența sa de a examina o nouă chestiune nerezolvată prin hotărârea anterioară (a se vedea, de exemplu, *Bochan v. Ucraina* (nr. 2) [MC], nr. 22251/08, §§ 33 și 34, CEDO 2015; *Egmez v. Cipru* (dec.), nr. 12214/07, §§ 48-56, 18 septembrie 2012; și *Kudeshkina v. Rusia* (dec.), nr. 28727/11, §§ 52-68, 17 februarie 2015).

18. Ea reiterează faptul că plângerile referitoare la neexecutarea hotărârilor Curții sau la remedierea unei încălcări deja constatate de către Curte nu intră în sfera sa de competență *ratione materiae* (a se vedea, de exemplu, *Lyons și alții v. Regatele Unite* (dec.), nr. 15227/03, ECHR 2003-IX, și *Bochan* (2), citată mai sus, § 35) și că executarea este monitorizată de către Comitetul de Miniștri, în conformitate cu Articolul 46 din Convenție.

19. Curtea este competentă să examineze plângerile referitoare la situațiile în care autoritățile naționale au efectuat o nouă examinare internă a cauzei prin punerea în aplicare a uneia dintre hotărârile Curții, fie prin redeschiderea procedurii, fie prin inițierea unui set de proceduri interne complet nou (a se vedea *Bochan* (nr. 2), citată mai sus, cu referințele ulterioare).

20. În prezenta cauză, este clar că, în urma adoptării hotărârii principale, instanțele interne au redeschis procedura și au examinat în fond pretențiile reclamantului, adoptând o nouă hotărâre în favoarea lui (a se vedea paragraful 9 de mai sus). Prin urmare, plângerile formulate în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, cu privire la caracterul inechitabil al procedurilor judiciare care au condus la pretinsa modificare a încheierii din 12 noiembrie 2008 prin intermediul unei explicații ulterioare privind modalitatea de executare a acesteia, precum și în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, cu privire la pierderea unei părți din suma acordată inițial, se referă la o situație distinctă de cea examinată în hotărârea principală și conține informații noi și relevante referitoare la aspecte nerezolvate prin această hotărâre.

21. În consecință, în prezenta cauză, „chestiunea nouă” pe care Curtea este competentă să o examineze, fără a încălca prerogativele Statului reclamat și ale Comitetului de Miniștri în baza Articolului 46 din Convenție, se referă la pretinsul caracter inechitabil al procedurii de explicare a încheierii din 12 noiembrie 2008, spre deosebire de executarea corespunzătoare a hotărârii Curții din 29 ianuarie 2008 (a se vedea *Bochan (2)*, citată mai sus, § 38).

Prin urmare, Curtea este competentă *ratione materiae* să examineze aceste plângeri.

II. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 6 § 1 DIN CONVENȚIE

22. Reclamantul s-a plâns că explicarea hotărârii definitive în favoarea sa a condus la o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție, a cărui parte relevantă are următorul conținut:

„Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil ... de către o instanță ... care va hotărî ... asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil ...”.

A. Admisibilitatea

23. Curtea observă că această plângere nu este în mod vădit nefondată, în sensul Articolului 35 § 3 (a) din Convenție. De asemenea, ea constată că plângerea nu este inadmisibilă din niciun alt motiv. Prin urmare, ea trebuie declarată admisibilă.

B. Fondul

24. Reclamantul a susținut că, prin explicarea – și modificarea efectivă – a încheierii definitive din 12 noiembrie 2008, Curtea Supremă de Justiție a încălcat principiul certitudinii juridice.

25. Guvernul a susținut că încheierea din 12 noiembrie 2008 nu preciza în mod clar modalitatea de executare (a se vedea paragraful 12 de mai sus). Prin explicarea acesteia, Curtea Supremă de Justiție acționase în conformitate cu dreptul național și nu afectase echitatea procedurii.

26. Curtea reiterează faptul că dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe, în modul garantat de Articolul 6 § 1 din Convenție, trebuie interpretat în lumina Preambulului Convenției, a cărui parte relevantă declară că statul de drept face parte din patrimoniul comun al Statelor contractante. Unul dintre aspectele fundamentale ale statului de drept este principiul certitudinii juridice, care impune, printre altele, ca atunci când instanțele au stabilit în mod definitiv o problemă, hotărârea lor să nu mai poată fi discutată (a se vedea *Brumărescu v. România* [MC], nr. 28342/95, § 61, CEDO 1999-VII, și *Roșca v. Moldova*, nr. 6267/02, § 24, 22 martie 2005).

27. Certitudinea juridică presupune respectarea principiului *res judicata*, *id est* a principiului caracterului definitiv al hotărârilor judecătorești. Acest principiu prevede că nicio parte nu are dreptul de a solicita revizuirea unei hotărâri definitive și obligatorii doar în scopul de a obține o nouă examinare și o nouă soluționare a cauzei (a se vedea *Macovei și alții v. Moldova*, nr. 19253/03, 17667/03, 31960/03, 19263/03, 17695/03 și 31761/03, § 42, 25 aprilie 2006). Revizuirea ar trebui să fie exercitată pentru a corecta erorile judiciare și omisiunile justiției, nu pentru a efectua o nouă examinare. Aceasta nu ar trebui tratată ca un recurs deghizat, iar simpla posibilitate de existență a două puncte de vedere la același subiect nu constituie un motiv de reexaminare. O abatere de la acest principiu este justificată doar atunci când este necesară din cauza unor circumstanțe de un caracter substanțial și imperios (a se vedea *Roșca*, citată mai sus, § 25).

28. În prezenta cauză, Curtea constată că, la explicarea încheierii din 12 noiembrie 2008, Curtea Supremă de Justiție nu a menționat niciodată că a corectat o eroare judiciară. De fapt, această instanță respinsese anterior o cerere de revizuire a încheierii din 12 noiembrie 2008 (a se vedea paragraful 11 de mai sus), considerând că acordarea de către instanțele interne a unei despăgubiri adiționale față de cea deja acordată în hotărârea principală nu afectase legalitatea procedurii. Prin urmare, este evident că însăși Curtea Supremă de Justiție nu a constatat nicio eroare judiciară în prezenta cauză.

29. În această ordine de idei, decât să revizuiască încheierea sa din 12 noiembrie 2008, Curtea Supremă de Justiție a decis să ofere o explicație referitoare la modul de executare a ei. Cu toate acestea, făcând acest lucru, ea nu s-a referit la anumite circumstanțe noi, altele decât cele care erau parte din dosar în momentul adoptării încheierii. În plus, aceeași instanță, atunci când a adoptat încheierea din 12 noiembrie 2008 (a se vedea paragraful 9 de mai sus), nu a văzut necesar să deducă nicio sumă din compensația acordată reclamantului, chiar dacă avea cunoștință de despăgubirea acordată anterior prin hotărârea principală.

30. În plus, este clar că pârâtul în procedura națională, deși a fost reprezentat la ședința din 12 noiembrie 2008 și cunoștea despre hotărârea principală, nu a solicitat deducerea din eventuala despăgubire a sumei de 5.000 EUR deja plătite ca parte a executării acestei hotărâri (a se vedea paragraful 9 de mai sus). În consecință, permițându-i acestuia (sau oricărui succesor al său) să ridice acest argument după ce încheierea devenise definitivă a constituit, în opinia Curții, un apel deghizat (a se vedea, de exemplu, *Agurdino S.R.L. v. Moldova*, nr. 7359/06, § 26, 27 septembrie 2011; a se compara și a se contrasta cu *ASITO v. Moldova (nr. 2)*, nr. 39818/06, §§ 12 și 28, 13 martie 2012, în care nu a fost constatată nicio încălcare a Articolului 6 în privința unei părți a încheierii suplimentare a instanțelor naționale referitoare la pretenții care fuseseră prezentate în mod corespunzător în timpul procedurii principale și în privința cărora instanțele omiseseră să se pronunțe).

31. În final, Curtea observă că explicația respectivă a afectat în mod substanțial suma acordată reclamantului (de la 13.900 EUR, a se vedea paragraful 9 de mai sus, la 8.900 EUR, ceea ce reprezintă o reducere de aproximativ 36% din suma acordată). Prin urmare, ea a depășit interpretarea sau corectarea obișnuită a erorilor materiale sau judiciare și a avut un efect incompatibil cu principiul certitudinii juridice, astfel cum este garantat de Articolul 6 din Convenție, lezând încrederea reclamantului într-o hotărâre judecătorească obligatorie.

Prin urmare, a existat o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție.

III. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 1 DIN PROTOCOLUL NR. 1 LA CONVENȚIE

32. Reclamantul s-a plâns de o încălcare a dreptului de a dispune în mod pașnic de bunurile sale ca urmare a încheierii explicative din 11 martie 2010. El a invocat Articolul 1 din Protocolul nr. 1, care prevede următoarele:

Articolul 1 din Protocolul Nr. 1

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare reglementării folosirii bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

A. Admisibilitatea

33. Curtea observă că această plângere nu este în mod vădit nefondată în sensul Articolului 35 § 3 (a) din Convenție. De asemenea, ea constată că plângerea nu este inadmisibilă din niciun alt motiv. Prin urmare, aceasta trebuie declarată admisibilă.

B. Fondul

34. Reclamantul s-a plâns, în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1, că situația creată prin încheierea explicativă din 10 martie 2010 reprezentase o încălcare a dreptului său de a dispune în mod pașnic de bunurile sale. În special, suma care i-a fost acordată inițial prin încheierea din 12 noiembrie 2008 a fost redusă cu 5.000 EUR.

35. Guvernul a susținut că reclamantul solicitase de fapt o dublă despăgubire pentru același prejudiciu care i-a fost cauzat: o dată în hotărârea principală și încă o dată în hotărârile naționale. El a remarcat că, în hotărârea principală, Curtea nu făcuse distincție între despăgubirea pentru prejudiciul material și cea pentru prejudiciul moral și, în schimb, îi acordase o sumă globală. În astfel de circumstanțe, instanțele naționale fuseseră îndreptățite să

examineze situația și să reducă suma acordată pentru a preveni îmbogățirea nejustificată. În plus, ele nu fuseseră obligate să redeschidă procedura în urma adoptării hotărârii principale, deoarece Curtea constatare deja o încălcare a drepturilor sale garantate de Convenție și îi acordase o satisfacție echitabilă suficientă.

36. Curtea notează că, în baza hotărârii definitive din 12 noiembrie 2008, reclamantul a avut un „bun” în sensul Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (a se vedea *Roșca*, citată mai sus, § 31). În urma explicării modalității de executare a respectivei hotărâri, el a pierdut o parte din aceste bunuri, și anume suma de 5.000 EUR. Prin urmare, a existat o ingerință în dreptul său de proprietate.

37. Ea consideră că argumentul Guvernului, potrivit căruia reclamantul ar fi putut fi despăgubit de două ori pentru aceeași perioadă în care drepturile sale au fost încălcate, este merituos. Cu toate acestea, ea observă că Curtea Supremă de Justiție a avut în fața sa toate elementele dosarului, inclusiv hotărârea principală și despăgubirea acordată prin aceasta, și a decis să nu deducă nicio sumă din compensația pe care a acordat-o în favoarea reclamantului. În lipsa oricărui indiciu de eroare judiciară, trebuie să se respecte caracterul definitiv al acestei soluții.

38. Curtea face trimitere la principiile privind securitatea raporturilor juridice (a se vedea paragraful 27 de mai sus) și la constatarea sa din paragrafele 28-31 de mai sus, potrivit căreia aplicarea art. 251 din Codul de procedură civilă pentru a solicita o explicare a încheierii din 12 noiembrie 2008 a constituit, în prezenta cauză, un apel deghizat. Prin admiterea acestei cereri, Curtea Supremă de Justiție a încălcat principiul certitudinii juridice. Încheierea explicativă din 10 martie 2010 a modificat în mod arbitrar o situație juridică definitivă și a avut drept consecință pierderea bunului de către reclamant. În astfel de circumstanțe, Curtea consideră că ingerința în dreptul reclamantului la exercitarea pașnică a bunurilor sale nu poate fi considerată „legală” în sensul Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Iatridis v. Grecia* [MC], nr. 31107/96, § 58, CEDO 1999-II, și *Belvedere Alberghiera S.r.l. v. Italia*, nr. 31524/96, § 56, CEDO 2000-VI).

Din aceste motive, Curtea constată că a existat o încălcare a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

IV. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

39. Articolul 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciul

40. Reclamantul a solicitat 10.084 EUR pentru prejudiciul material, constând din 5.000 EUR pe care i-a pierdut ca urmare a încheierii explicative a Curții Supreme de Justiție din 11 martie 2010 și din dobânzile pentru perioada în care nu a putut utiliza această sumă. De asemenea, el a pretins 2.000 EUR pentru prejudiciul moral.

41. Guvernul a argumentat că, după ce i s-a acordat o satisfacție echitabilă suficientă, o dată de către Curte și a doua oară de către instanțele naționale, reclamantul nu poate solicita nicio despăgubire suplimentară. În orice caz, sumele pretinse sunt în mod clar exagerate.

42. Curtea constată că reclamantul a pierdut o parte din suma acordată inițial de către instanțele interne ca urmare a interpretării încheierii definitive în favoarea sa. În același timp, este evident că, atunci când a solicitat redeschiderea procedurii la 15 iulie 2008, el primise deja despăgubirea acordată de către Curte în hotărârea principală. Mai mult, cererea de despăgubire formulată acum în fața Curții se referă la reducerea despăgubirii acordate de către instanțele naționale pentru utilizarea ilegală, înainte de 1 mai 2000, a fotografiei pe care o făcuse (a se vedea *Balan*, citată mai sus, § 45). În hotărârea sa principală, Curtea i-a acordat deja o despăgubire pentru încălcarea drepturilor sale în această perioadă de timp. Consecința generală a diferitelor decizii adoptate în privința reclamantului, inclusiv interpretarea contestată a hotărârii finale în favoarea sa, a fost că, în loc de 5.000 EUR acordate de către Curte în hotărârea principală, el a obținut în final echivalentul a aproximativ 13.900 EUR pentru aceeași perioadă de utilizare neautorizată a fotografiei pe care o făcuse. În aceste condiții, Curtea consideră că nu se impune acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul material.

43. Cu toate acestea, Curtea a constatat încălcări ale Articolului 6 § 1 și ale Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Prin urmare, ea consideră că reclamantului trebuie să i se fi cauzat un anumit stres și frustrare ca urmare a încheierii Curții Supreme de Justiție de modificare a hotărârii definitive. Pronunțându-se în echitate, Curtea îi acordă 1.500 EUR în calitate de despăgubire pentru prejudiciul moral cauzat.

B. Costuri și cheltuieli

44. Reclamantul a solicitat, de asemenea, 400 EUR pentru costurile și cheltuielile suportate în fața Curții.

45. Guvernul a susținut că suma solicitată este excesivă.

46. Având în vedere documentele pe care le are în posesie și jurisprudența sa (a se vedea, de exemplu, *Arzamazova v. Republica Moldova*, nr. 38639/14, § 67, 4 august 2020 și *Ziaunys v. Republica Moldova*, nr. 42416/06, § 47, 11 februarie 2014), Curtea acordă suma solicitată în întregime.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* că a existat o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție;
3. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;
4. *Hotărăște*
 - (a) că Statul reclamat trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data la care hotărârea devine definitivă în conformitate cu Articolul 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care urmează a fi convertite în lei moldovenești la rata aplicabilă la data transferului:
 - (i) 1.500 EUR (una mie cinci sute de euro), plus orice taxă care poate fi percepută, pentru prejudiciul moral;
 - (ii) 400 EUR (patru sute de euro), plus orice taxă care poate fi percepută reclamantului, pentru costuri și cheltuieli;
 - (b) că, la expirarea celor trei luni menționate mai sus și până la executarea hotărârii, va fi achitată o dobândă adițional sumelor de mai sus, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de către Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;
5. *Respinge*, în rest, pretenția de satisfacție echitabilă formulată de către reclamant.

Redactată în limba engleză și notificată în scris la 29 noiembrie 2022, în conformitate cu Articolul 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Hasan Bakırcı
Grefier

Arnfinn Bårdsen
Președinte